

skulde være ligelig fordelt. Jeg siger „til en vis Grad“, idet det har vist sig baade i Valgloven af 1849 og i Valgloven af 1867, at der kan tages ikke saa lidt Spring paa denne Ligelighed af andre Hensyn. Endelig skal jeg fremhæve, at Grundloven lægger Ordningen af Valgkredsene til Lovgivningsmagten uden Sagttagelse af de Former, der ere foreskrevne for Grundlovsforandringer. Det bliver saaledes Lovgivningsmagts Sag at afgøre, om Djeblikket er kommet til at foretage en Forandring og Omlægning af Folketingsvalgkredsene og tillige til at udøve det Skøn, der er nødvendigt i saa Henseende. Med Hensyn til Maaden, hvorpaa en saadan Forandring skal gennemføres, kan man gaa en af to Veje. Man kan enten foretage en fuldstændig Revision af Fortegnelsen over Valgkredsene, saaledes at man altsaa inddeler disse paa én Bund, eller ogsaa kan man indskrænke sig til at foretage en partiel Revision, en Revision for de Kredsens Vedkommende, i hvilke der maatte være opstaaet et Misforhold paa Grund af Forandringer i Folkemængden. Den sidste Vej er lige saa vel en Udførelse af Grundlovens Bestemmelser som den første. Naar man har villet kalde denne sidste Vej, den partielle Revision, for „midlertidig“ og derimod kalde den fuldstændige Revision for endelig, saa tager man fejl: den fuldstændige Revision er lige saa vel midlertidig som den anden. Naar man nu vil gaa til at forøge Antallet af Folketingets Medlemmer til 137, saa er det kun en midlertidig Foranstaltning. Man har derved godkendt det Krav, at naar Folkemængden maatte tiltage, saaledes som den har gjort i de senere Aar, og den saa om en 10—15 Aar maatte være vokset igen, saa der foreligger paa ny et Misforhold, i den Henseende er man pligtig til atter at omlægge Folketingsvalgkredsene og forøge Antallet af Folketingets Medlemmer i et tilsvarende Forhold. Den Vej, som Grundloven saaledes har anvist, er i flere Retninger uheldig, og det har jo derfor ogsaa været erkendt fra alle Sider, at der kunde være Trang til at saa Grundlovens Bestemmelser forandrede, altsaa ved en Grundlovsforandring. Dette har Regeringen ogsaa udtalt flere Gange, og jeg skal jærlig minde om, at det er blevet udtalt i Motiverne til det Forslag om Omdeling af

Folketingsvalgkredsene, som blev fremsat i 1890—91, da Regeringen altsaa gik til en fuldstændig Revision. — Hvad Regeringens Standpunkt i øvrigt angaar, skal jeg kun minde om, at Regeringen i en lang Aarrække har søgt at gennemføre den partielle Revision, men ikke har kunnet finde Tilslutning her i dette Ting. Da man saaledes var lørt fast og ikke kunde komme til ad denne Vej at raade Bod paa det store Misforhold, der var til Stede for adskillige Kredsene, bestemte Regeringen sig i 1890—91 til at forelægge et Lovforslag om en fuldstændig Revision af Valgkredsene. Men det er ikke rigtig, naar man heri vil se et Omslag i Regeringens Stilling; man gjorde saaledes, fordi man erkendte, at man som sagt var lørt fast, og navnlig, at denne Sag, der nu i saa mange Aar havde staaet i Folketinget, burde se at finde Vej op til Landstinget, og den eneste Maade at opnaa dette paa var da at gaa den Vej, Regeringen gjorde, nemlig at fremkomme med Forslag til en fuldstændig Revision. Men da dette Lovforslag kom til 1ste Behandling i Januar 1891, blev det udtrykkelig udtalt af den daværende Indenrigsminister, at det var en lidet ønskelig Vej at gaa, at det ikke vilde føre til et lykkeligt Resultat. Det vil allerede heraf fremgaa, at Regeringens Stilling ikke er forandret. Naar jeg nu skal tillade mig at udtale, at Regeringen kan slutte sig til det Forslag, som er kommet til Folketinget fra Landstinget, er det i god Kontinuation af den Stilling, Regeringen hidtil har indtaget, og man skal ikke lægge for megen Vægt heller paa det Forslag, Regeringen fremkom med i 1891, ogsaa af den Grund, at det jo ingenlunde blev accepteret af det ærede Ting. Det ærede Ting forandrede fuldstændig om paa det Forslag, som Regeringen havde fremsat; der blev ikke andet end Tallet 137 tilbage. Naar nu dette Forslag endda havde Udsigt til at trænge igennem i Landstinget, saa var det saa sin Sag; men i Landstinget er der under Behandlingen af Forslaget kommet Møster frem, der varse om, at Landstinget endelig, naar Sagen skulde komme til at foreligge saaledes, at der blev Tale om at tage en fuldstændig Revision og altsaa gaa op til et Tal af Folketingsmedlemmer af 137, vil forøge at gaa en tredje Vej; man vil ikke